

Owen měl chlupatou žlutou dečku.

Měl ji od malička.

Miloval ji z celého srdce.

„Chlupáček jde tam, kam jdu já,“ říkal Owen.

A byla to pravda.

Nahoru, dolů a zase zpět.

Dovnitř, ven a hlavou dolů.

„Chlupáček má rád to, co mám rád já,“ říkal Owen.

A byla to pravda.

Pomerančový džus, hroznovou šťávu, kakao.

Zmrzlinu, arašídové máslo, jablečný koláč.

„Není už trochu velký na to, aby s sebou pořád nosil tu věc?“ zeptala se paní Štouravá.

„Copak jste neslyšeli o Dečkové víle?“

Owenovi rodiče o ní nikdy neslyšeli.

Paní Štouravá jim to vysvětlila.

Ten večer rodiče Owenovi řekli, aby si dal Chlupáčka pod polštář.

Ráno už tam Chlupáček nebude, ale Dečková víla mu tam za něj nechá naprosto báječný, zcela dokonalý a obzvlášť skvělý dárek pro velkého kluka.

Owen si nacpal Chlupáčka do pyžamových kalhot a šel spát.

„Žádná Dečková víla,“ řekl ráno Owen.

„Máš pravdu,“ řekla maminka.

„No ovšem,“ řekl tatínek.

